

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 377/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti T., spoločnosť s ručením obmedzeným, V., N., zastúpenej advokátkou JUDr. M. I., V., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 171/2010, 3 Obo 172/2010 a jeho uznesením sp. zn. 3 Obo 171/2010, 3 Obo 172/2010 z 28. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti T., spoločnosť s ručením obmedzeným, V. odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti T., spoločnosť s ručením obmedzeným, V.,

N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. M. I., V., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 171/2010, 3 Obo 172/2010 a jeho uznesením sp. zn. 3 Obo 171/2010, 3 Obo 172/2010 z 28. apríla 2011 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Žalobca G. a. s. v likvidácii... sa domáhal žalobou zo dňa 14. novembra 2001 určenia, že kúpna zmluva zo dňa 09. 10. 1998 uzatvorená medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovaným v 2. rade – Slovenskou republikou – Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky ako predávajúcim prostredníctvom žalovaného v 1. rade C. o. c. p. a. s. K. v likvidácii, K., na základe ktorej Žalobca nadobudol 100 akcií spoločnosti T., a. s., B. je platná a určenia, že žalobca je vlastníkom 100 akcií spoločnosti T., a. s., B...“

Po začatí konania písomným podaním doručeným súdu dňa 28. 10. 2008 vzal žalobca návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť. Žalovaní v 2., 3. a 4. rade so späťvzatím nesúhlasili...“

Dňa 06. 02. 2007 bol žalovaný v 1. rade C. o. c. p. a. s. K... vymazaný z Obchodného registra Okresného súdu Košice I. a zanikol bez právneho nástupcu...“

Dňa 27. novembra 2009 bol na majetok žalobcu vyhlásený konkurz a za správou konkurznej podstaty bola ustanovená Slovenská správcovská a reštrukturalizačná k. s... Prešov...“

Dňa 15. 03. 2010 oznámila spoločnosť B. a. s..., H., že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalobcu...“

Dňa 22. 03. 2010 doručil vedľajší účastník na strane žalobcu, spoločnosť B. a. s... návrh, aby súd pripustil, aby do konania na stranu žalobcu vstúpila spoločnosť T. spoločnosť s ručením obmedzeným V ... ako žalobca v 2. rade...“

Dňa 28. mája 2010 sa uskutočnilo pojednávanie v horeuvedenej právnej veci, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie, ktorým súd zamietá návrh vedľajšieho účastníka B. a. s...“

na pripustenie vstupu spoločnosti T. spoločnosť s ručením obmedzeným V... do konania na stranu žalobcu ako žalobcu v 2. rade...

d'alej bolo vyhlásené uznesenie, ktorým súd vyhlasuje dokazovanie za skončené... nebolo vyhlásené uznesenie, ktorým by súd rozhodol o návrhu na späťvzatie návrhu zo dňa 28. 10. 2008, je len konštatované, že žalovaní v 2. až 4. rade so späťvzatím nesúhlasia...

bol vyhlásený rozsudok, v ktorom súd:

Voči žalovanému v 1. rade konanie zastavuje.

Voči žalovanému v 2., 3. a 4. rade konanie nezastavuje.

Žalobu voči žalovaným v 2., 3. a 4. rade zamietá. O trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej...

Dňa 19. júla 2010 bolo sťažovateľovi doručené písomné vyhotovenie uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. mája 2010 sp. zn. 2Cb/1272/2002-869, ktorým súd zamietol návrh vedľajšieho účastníka B. a. s... na pripustenie sťažovateľa do konania na stranu žalobcu ako žalobcu v 2. rade.

Dňa 3. augusta 2010 bolo sťažovateľovi doručené písomné vyhotovenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. mája 2010 sp. zn. 2Cb/1272/2002-871...

Proti vyššie uvedeným rozhodnutiam podal sťažovateľ odvolanie, ktorým Najvyšší súd SR nevyhoviel a uznesením zo dňa 28. apríla 2011 napadnuté uznesenie z 28. mája 2010, č. k. 2Cb/1272/2002-869 potvrdil a odvolanie vedľajšieho účastníka na strane žalobcu a spoločnosti T. spoločnosť s ručením obmedzeným V. (sťažovateľa) proti rozsudku z 28. mája 2010, č. k. 2Cb 1272/2002-871 odmietol...

Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. apríla 2011, sp. zn. 3Obo 171/2010, 3Obo 172/2010 bolo doručené sťažovateľovi dňa 17. júna 2011...“

Sťažovateľka vymedzila dôvody, v ktorých vidí porušenie ňou označených základných a iných práv postupom najvyššieho súdu, takto:

«Najvyšší súd SR pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. 05. 2010, č. k. 2Cb/1272/2002-869 vôbec neposudzoval tú skutočnosť, že Krajský súd v Košiciach na pojednávaní dňa 28. 05. 2010 vyhlásil uznesenie, ktorým zamietol návrh vedľajšieho účastníka na strane žalobcu na pripustenie sťažovateľa do konania na stranu žalobcu ako žalobcu v 2. rade v rozpore s § 167 ods. 2 v spojení

s § 156 ods. 1 O. s. p., keď Krajský súd v Košiciach pri vyhlásení uznesenia uviedol len výrok bez poučenia o odvolaní. V písomnom vyhotovení uznesenia doručenom sťažovateľovi dňa 13. júla 2010 sa však už poučenie o možnosti podať do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia odvolanie nachádza. Krajský súd v Košiciach napriek tomu, že uznesenie nebolo dňa 28. mája 2010 právoplatné a vykonateľné, pokračoval v pojednávaní, konanie neprerušil do právoplatnosti vyhláseného uznesenia. Krajský súd v Košiciach dňa 28. 05. 2010 nemohol vedieť či jeho vyhlásené uznesenie o nepripustení vstupu sťažovateľa do konania na stranu žalobcu ako žalobcu v 2. rade nebude odvolacím súdom zrušené. Tým by nastala úplne iná procesná situácia týkajúca sa okruhu účastníkov konania.

Krajský súd v Košiciach však pokračoval dňa 28. 05. 2010 v pojednávaní, vykonával dokazovanie, vyhlásil uznesenie, ktorým dokazovanie vyhlásil za skončené a následne vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol.

Nepochybne týmto postupom sa odňala možnosť sťažovateľovi na ústavné právo, aby jej záležitosť prejednal nestranný a nezávislý súd, postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ani Najvyšší súd SR toto vážne pochybenie prvostupňového súdu nenapravil.

Sťažovateľ poukazuje aj na ďalšiu svojvôľu Krajského súdu v Košiciach pri vyhlásení rozsudku na pojednávaní dňa 28. 05. 2010. V zápisnici z pojednávania je uvedené, že „súd oboznamuje prítomných so späťvzatím návrhu žalobcu zo dna 28. 10. 2008.“ Nikde však v zápisnici a ani v písomnom vyhotovení rozsudku ani v žiadnom inom uznesení súdu nie je uvedené, ako Krajský súd v Košiciach rozhodol o tomto späťvzatí návrhu. V rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. 05. 2010, č. k. 2Cb/1272/2002-871 je síce na str. 6 ods. 2 uvedené, že súd konanie uznesením zo dňa 11. 04. 2008, č. k. 2Cb/1272/2002-541 nezastavil, avšak toto uznesenie sa týkalo späťvzatia návrhu žalobcom zo dňa 26. 10. 2007 a nie späťvzatia návrhu žalobcom zo dňa 28. 10. 2008.

Sťažovateľ tu vidí ďalšie hrubé pochybenie súdu, pretože ak by súd o späťvzatí návrhu žalobcom zo dňa 28. 10. 2008 rozhodol, musel by vydať uznesenie o nezastavení konania s poučením, že proti takémuto uzneseniu je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Krajský súd v Košiciach však ignoroval túto povinnosť, žiadne uznesenie nevydal a pokračoval v pojednávaní dňa 28. 05. 2010, kedy aj vyhlásil rozsudok. Pritom sa

sťažovateľovi nechce veriť, že súd nepozná ust. § 96 ods. 2 O. s. p., z ktorého jednoznačne vyplýva, že súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím z vážnych dôvodov nesúhlasí, v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní. Toto uznesenie O. s. p. Krajský súd v Košiciach jednoznačne odmietol aplikovať, obišiel ho a pokračoval v konaní, hoci pokračovať nemal. Ani toto pochybenie Krajského súdu v Košiciach v odvolacom konaní Najvyšší súd SR nenapravil...

Právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými odôvodnil uznesenie zo dňa 28. apríla 2011 č. k. 3Obo 171/2010, č. k. 3Obo 172/2010 sú z ústavného hľadiska neospravedliteľným a neudržateľným zásahom do práv sťažovateľa zaručených čl. 46 ods. 1 „Ústavy“ a čl. 6 ods. 1 „Dohovoru“.»

Sťažovateľka v úvode sťažnosti uviedla, že: *„Spoločnosť T. spoločnosť s ručením obmedzeným V... podáva podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky sťažnosť proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. apríla 2011 sp. zn. 3Obo 171/2010, sp. zn. 3Obo 172/2010, ktorou namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky... a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...“*, a v závere sťažnosti navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod č. k. 3Obo 171/2010, 3Obo 172/2010 porušil základné právo spoločnosti T. spoločnosť s ručením obmedzeným V. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 3Obo 171/2010, 3Obo 172/2010 z 28. apríla 2011 a vec vracia v rozsahu zrušenia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti T. spoločnosť s ručením obmedzeným V. priznáva náhradu trov konania v sume 306,26 €, ktoré je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. M. I... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 Cb 1272/2002 vedľajší účastník na strane žalobcu navrhol pripustiť do konania vstup sťažovateľky ako žalobkyne v druhom rade a k svojmu návrhu pripojil súhlas sťažovateľky s jej vstupom do konania. Krajský súd zamietol návrh vedľajšieho účastníka uznesením z 28. mája 2010, ktoré bolo na základe odvolania vedľajšieho účastníka a sťažovateľky potvrdené napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení zároveň rozhodol aj o odvolaní vedľajšieho účastníka a sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 28. mája 2010 vo veci samej tak, že ich odvolania odmietol z dôvodu, že na podanie odvolania proti tomuto rozsudku neboli oprávnení (vedľajší účastník na strane žalobcu z dôvodu, že odvolanie podal bez súhlasu žalobcu, a sťažovateľka z dôvodu, že sa nestala účastníčkou konania).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením.

Sťažovateľka nenamieta dôvody, na základe ktorých najvyšší súd uznesením potvrdil uznesenie krajského súdu z 28. mája 2010 a na základe ktorých odmietol odvolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu z 28. mája 2010.

Podstatou námietok sťažovateľky sú dve procesné pochybenia krajského súdu, na ktoré najvyšší súd pri svojom rozhodovaní mal prihliadnuť, avšak tak neurobil a tieto procesné pochybenia nenapravil. Prvé pochybenie krajského súdu videla sťažovateľka v tom, že napriek prípustnosti odvolania proti uzneseniu o zamietnutí návrhu vedľajšieho účastníka na pripustenie vstupu sťažovateľky do konania krajský súd na pojednávaní 28. mája 2010 po vyhlásení tohto uznesenia pokračoval v konaní, neprerušil ho do

právoplatnosti tohto uznesenia a vo veci rozhodol. Sťažovateľka uviedla, že „*Krajský súd v Košiciach dňa 28. 05. 2010 nemohol vedieť či jeho vyhlásené uznesenie o nepripustení vstupu sťažovateľa do konania na stranu žalobcu ako žalobcu v 2. rade nebude odvolacím súdom zrušené. Tým by nastala úplne iná procesná situácia týkajúca sa okruhu účastníkov konania.*“. Týmto postupom krajského súdu odobreným aj najvyšším súdom bola sťažovateľke podľa jej názoru odňatá možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľka ďalej namietala, že krajský súd žiadnym spôsobom nerozhodol o späťvzátí návrhu žalobcom z 28. októbra 2008, pričom najvyšší súd uvedené pochybenie krajského súdu nijak nenapravil.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný postup a uznesenie najvyššieho súdu.

Po preskúmaní namietaného postupu a uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd nezistil, že by nimi mohlo dôjsť k porušeniu označených základných a iných práv sťažovateľa a že by bol daný dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia najvyššieho súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k potvrdeniu uznesenia krajského súdu, ktorým bol zamietnutý návrh vedľajšieho účastníka na pripustenie sťažovateľky do konania ako žalobkyne v druhom rade, uvádza: *„Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že vedľajší účastník, ktorý koná iba sám za seba... nemôže robiť úkony, ktoré znamenajú dispozíciu s konaním, ktoré môže robiť len účastník konania... dispozíciou je aj zmena návrhu. Len žalobca určuje, okruh účastníkov konania. On určuje proti komu žaloba smeruje (určením žalovaných) ale aj kto je žalobcom. Je len jeho právom určiť, či podá žalobu sám a bude jediným žalobcom alebo ju podá spolu*

s iným (mi) osobami, ktoré sa tak stanú jeho procesnými spoločníkmi... Je tiež výhradným právom žalobcu, ktorý podal žalobu sám, či v procesnom postavení jediného žalobcu zotrvať alebo svojim procesným úkonom a zo súhlasom ďalšej osoby toto postavenie zmení tak, že sa jej pristúpením do konania podľa § 92 ods. 1 O. s. p. V postavení žalobcu, založí procesné spoločenstvo podľa § 91 O. s. p. Na žalujúcej strane. Návrh na pristúpenie ďalšieho žalobcu do konania podľa § 92 je dispozičným úkonom, ktorý patrí len žalobcovi a nemôže ho urobiť vedľajší účastník.

Nemožno prisvedčiť odvolateľom, že takýmto postupom sa odníma možnosť spoločnosti T. s. r. o. (sťažovateľka, pozn.) ústavné právo, aby jej záležitosť prejednal nestranný a nezávislý súd. Prejednanie svojej záležitosti môže dosiahnuť podaním žaloby, nemá však právo proti vôli žalobcu vstúpiť do konania a stať sa jeho procesným spoločníkom v konaní, ktoré nevyvolal.“

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka vo svojej argumentácii nenamietala už uvedené dôvody rozhodnutia najvyššieho súdu a nikdy sa nestala účastníčkou konania vo veci samej vedeného krajským súdom a následne najvyšším súdom (samotným rozhodovaním najvyššieho súdu o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu o zamietnutí návrhu na jej pripustenie do konania a o odvolaní proti rozsudku krajského súdu jej nevzniklo postavenie účastníka konania vo veci samej). Vzhľadom na uvedené je objektívne vylúčené, aby procesným postupom krajského súdu či najvyššieho súdu (ktoré vo svojej sťažnosti namieta) mohlo dôjsť k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2011